

Karakter og deraf endog nogle med Udmærkelse. Og saaledes har det været hvert Aar. Lærereinderne have taget en ganske udmærket Eksamen. Saa man kan ikke paa-
 staa, at deres hidtidige Uddannelse har været daarlig, og at man derfor nu skal gaa til at oprette en saa kostbar Anstalt som denne. Men vilde man endelig ønske et Kvindefeminarium oprettet, saa kunde man, hvad der allerede er peget paa i Dag, nedlægge et af de bestaaende Statsseminarier. Man kunde meget vel nedlægge Ranum Seminarium. Det har kun meget faa Elever, og de øvrige Seminarier vilde meget vel kunde tilfredsstille Lærereuddannelsen, saa den ærede Minister behøver ikke at have nogen som helst Samvittighedsfrupler over at gaa med til at nedlægge det. Saa kunde man omdanne det til et Kvindefeminarium, eller, hvis man mener, at Ranum ikke er noget heldigt Sted for et Kvindefeminarium, kan jeg ogsaa give min Tilslutning dertil, men saa vil jeg sige, at saa kan man sælge Ranum Seminarium og bygge et Kvindefeminarium paa et andet Sted. Jeg vil derimod ikke gerne gaa med til at oprette et Kvindefeminarium og saa lade alle de Statsseminarier, vi nu have, bestaa. Det tror jeg heller ikke, det høje Ting vil gaa med til; det slutter jeg ogsaa af de Udtalelser, som allerede ere faldne i Dag, at der ikke vil være Stemning for at oprette saa kostbar en Anstalt som den her foreslaaede.

Bust: Naar jeg tillader mig at blande mig i denne Diskussion, saa er det ingenlunde, fordi jeg gør Fordring paa i den Forstand at være sagtyndig som d. Hrr. Lærere, der have udtalt sig — selvfølgelig, kan jeg sige, ligesom ved Behandlingen af en beslægtet Lov, thi den, der har Stoen paa, ved bedst, hvor den trykkes, og de ere saaledes bedst i Stand til, naar vi skulle lovgive paa dette Omraade, at staa frem og ved deres Erfaring rettede os andre, som kun paa Afstand kende Seminarierne. Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet, saa er det navnlig for at berøre to Punkter. Det første, som egentlig er Hovedsagen, er dette: Er man en principiel Modstander af at saa saadanne Seminarier, eller er man det ikke? Saa vidt jeg har forstaaet den første ærede Tale og nu ogsaa den sidste, opfatter jeg nærmest deres Standpunkt over for dette Lovforslag saaledes, at de egentlig slet ikke ville have noget Statskvindefeminarium oprettet. Heri, vil jeg ganske aabent sige, kan jeg for mit Vedkommende ikke være enig med dem. For saa vidt jeg som Lægmand kan skønne, forekommer det mig, at det

vilde af flere Grunde være gavnligt, om vi ogsaa fik et Stats-Kvindefeminarium ligesom vi have Stats-Mandsseminarier. Som Forholdene ere nu, have vi jo i en Række af Aar forsøgt at støtte de Kvinder, der ville uddanne sig til Lærereinder, yderligere, end det nu sker, og det synes jeg er meget berettiget og naturligt, thi for Tiden gives der til Understøttelse af saadanne Kvinder kun en Sum af 15,000 Kr., og det højeste, en enkelt Kvinde kan opnaa, naar hun søger Kultusministeriet for at blive delagtig i disse 15,000 Kr., er vistnok 100 Kr. eller maaske 150 Kr., og det maa man indrømme, at, naar man ser, hvilken Støtte de mandlige Seminarister faa, og sammenligner den med den Smule, de kvindelige faa, saa bliver Forholdet i højeste Grad grelt, især da vist alle ville indrømme, at naar der er Tale om at undervise i alt Fald mindre Børn, ere Kvinderne ikke daarligere stikede til det Stykke Arbejde end Mændene. Vi have jo flere Gange forsøgt her i Tinget at faa de 15,000 Kr. fordoblede, men det har stadig mødt Modstand hos Regeringen. Jeg siger derfor, at en af Grundene for mig til ikke at være en principiel Modstander af et Stats-Kvindefeminarium er den, at vi jo derigennem kunne stille Kvinderne en lille Smule retfærdigere i økonomisk Henseende, end de nu ere stikede. Men skulde det ikke ogsaa være en rigtig Tante, at vi bør have et Statsseminarium, som kan være Normalstole for Uddannelsen af Lærereinder? Nu have vi her i Byen to private Anstalter i denne Retning, nemlig Frøken Zahles og Femmers Kursus, men ogsaa ude i Landet have vi flere, i Horsens, i Silkeborg, vist ogsaa i Odense og maaske mange flere. Det forekommer mig da naturligt, om vi ogsaa fik en Normalstole for Uddannelsen af Kvinder til Lærereinder. Derfor vil jeg i Modsetning til de Udtalelser, der ere faldne her i Salen, ganske aabent vedgaa, at jeg er ingen principiel Modstander af et Stats-Kvindefeminarium. Dette angaaende det ene Punkt, jeg vilde berøre, og som er det væsentlige, thi saa længe Stemningen er, som den er kommen til Orde gennem det ærede Medlem for Sønderjød (Højmar) og den sidste ærede Tale, tror jeg ikke, det er videre praktisk at komme dybt ind paa, hvor Seminarieret skal ligge, men ere vi først enige om, at ville være med til at arbejde paa at faa et Kvindefeminarium, saa bliver det naturligvis praktisk at komme ind paa, hvordan det skal indrettes, og hvor det skal ligge. Naar man imidlertid, som det store Flertal her i Salen synes at være, er enig om, at man overhovedet ikke bør have et saadant, saa er der